

[Forsvarsministeren.]

den regeringen kom med sin tiltrædelseserklæring. Når vi fremsatte lovforslaget på den måde, som det har været tilfældet, og altså ikke ventede, til vi var igennem alle forberedelser, så var det, fordi vi fandt, at forsvaret selv ikke kunne være tjent dermed, vi fandt, at man har krav på, at vi, der skal træffe politiske beslutninger, søger den mest direkte vej til en afklaring af forskellige spørgsmål, som bliver stadig mere alvorlige.

Jeg kan allerede nu sige til hr. Knud Østergaard, at der ikke ligger en konkret opfordring fra forsvarsrådet til os om at fremkomme med forslaget på nuværende tidspunkt, men der ligger argumenter, som må gøre det klart for enhver, at vi bliver nødt til at finde frem til denne politiske afklaring, argumenter, som jeg skal præsentere hr. Knud Østergaard for om et lille øjeblik.

Men inden da skal der siges en ting til, og det er, at vi igennem et par år efterhånden har diskuteret forsvar, og nogle af os har stået temmelig stejlt over for hinanden. Jeg beder her om, at man erindrer sig de bemærkninger, som vi just hørte fra hr. Ninn-Hansen om den brede opbakning af en forsvarsordning og, så vidt jeg husker, glæden over, at man altid har haft et samarbejde på dette område med socialdemokratiet. Det, at vi lægger lovforslaget op på den måde, som vi gør her, det, at vi siger, at vi er åbne over for meget af det, der har skilt os, beder jeg om må blive optaget som tegn på en vilje til at nå frem til det brede forlig, som jeg ved at langt, langt de fleste i dansk forsvar vil være interesseret i, fordi det giver forsvaret den placering i befolkningen, uden hvilken forsvaret ikke vil have sin rigtige styrke med hensyn til opbygningen.

Derfor har vi sagt følgende: nu lægger vi lovforslaget frem til debat her, og vi skal så i henhold til forretningsordenen have det i et folketingsudvalg. Samtidig sker der det, at vi fra forsvarskommandoen vil få en første skitse, som vil kunne danne grundlag for de første drøftelser i folketingsudvalget. Hertil kommer så, at vi — og dette kan være et direkte svar til hr. Kristen Østergaard, der spurgte om det — omkring 1. april vil have materialet klart med hensyn til det tjenestetidsforsøg, som blev iværksat

af forsvarskommissionen, og dermed skulle tingene være lagt sådan til rette, at vi, hvis der er tilstrækkelig vilje til stede, har alle muligheder for at nå frem til en fælles løsning.

Da jeg sagde før, at der måske her og dér havde været tale om en lidt hævet stemme, skal jeg ikke skjule, at jeg i første række tænkte på den anden ordfører, der var heroppe, hr. Knud Østergaard. Ikke så meget fordi hr. Knud Østergaard talte med særlig hævet stemme, og heller ikke så meget fordi hr. Knud Østergaard anlagde en, skal vi sige mere moralsk vurdering af lovforslaget og af det parti og den regering, der stod bag forslaget, men linjen i talen var sådan — og jeg synes også, der var en lille snert af det, da vi hørte hr. Ninn-Hansen heroppe — at den efter min mening fortjener en kommentar. For det, der var linjen i det, var, at nu havde vi som opposition sådan boltret os igennem et par år, og i den tid havde hr. Knud Østergaard som tidligere forsvarsminister og det parti, han repræsenterer her i dag, stadig væk kørt den ansvarlige linje, den forsvarsvenlige linje, den linje, der hele tiden lagde op til, at de mål, man i sin tid havde sat sig, naturligvis blev indfriet. Ved at lægge det sådan op er det klart, at så borttager man den del af vores argumentation, der siger, at der er tale om et stadig øget misforhold imellem ramme og indhold.

Jeg skal ikke komme med mange citater, men for ligesom på denne tid af udviklingen at få gjort tingene klart, bliver jeg nødt til lige at komme med et par citater, som med al tydelighed fortæller og også i sin tid fortalte, er jeg sikker på, både hr. Knud Østergaard, og jeg bliver nødt til at sige også hr. Ninn-Hansen om, at det ikke kan passe, når hr. Knud Østergaard heroppe i eftermiddags sagde, at forsvaret er stærkere end nogen sinde.

Da den tidligere regering lagde op til den ordning, der blev gennemført i 1969, kom der forskellige udtalelser fra sagkyndig side, og bl. a. udtalte forsvarschefen i et brev af 5. august 1968 sig f. eks. om nedsættelsen af tjenestetiden. Jeg citerer direkte fra dette brev:

„Under de ovenfor anførte forudsætninger vil et sådant merbehov,“
sømt man altså fandt var nødvendigt, hvis man skulle gå ned fra 14 til 12 måneder,